

ภูติ
ลับ
ใต้
หม้อ
ด่าง
北斗

2

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

เม้งซีสื่อ (梦溪石) เขียน
ศิตกาล แผล
จื้อซังโหย่วเขียน ภาพ

พิมพ์ครั้งที่ 1

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

北斗 © 夢家石 © 120XNC
© Illustration by uest/uest070606
NOT FOR SALE
www.facebook.com/everyyyyyy

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ

กับนิยายเอเวอร์วัยได้ที่

everY

@everY_2015

คำนำ

ผ่านเล่มหนึ่งไปอย่างลึนระทึก 'หลิงซู' ของพวกเราที่ดูเหมือนจะหายใจหายคอได้คล่องขึ้นไม่น้อย หลังจากคลี่คลายคดีของ 'ตู้จวินหนิง' ได้แล้ว เขาจึงรอดพ้นจากสถานะผู้ต้องสงสัยในที่สุด แม้จะต้องแลกมาด้วยการพะงาบหลายยก และบางครั้งก็ถึงขั้นเกือบเอาชีวิตไม่รอดก็ตาม เรียกได้ว่าเป็นการพิสูจน์ความบริสุทธิ์ที่แลกมาด้วยหยาดเหงื่อและหยดเลือดทีเดียวละ

มาถึงเล่มที่สองนี้ หลิงซูและ 'เยวี่ต้งต้ง' ก็ยังตัวติดกันเป็นปาต่อโก่เช่นเคย เพื่อช่วยกันค้นหาความจริงที่ซ่อนอยู่เกี่ยวกับคดีลอบทำร้าย 'เหอโย่วอัน' โดยที่คราวนี้ทั้งสองคนก็มีความคิดเห็นที่แตกต่างกันอยู่บ้าง เพราะดูเหมือนคุณเยวี่จะไม่ค่อยเชื่อในคำบอกเล่าของเหอโย่วอันเท่าไรนัก ในขณะที่หลิงซูนั้น...

เอาเป็นว่าคุณนักอ่านทุกท่านมาร่วมเอาใจช่วยพวกเขากันต่อในคดีลับได้หมุดดาวเล่มที่สองดีกว่าค่ะ รับรองได้เลยว่าเล่มนี้ก็ยังคงน่าติดตามไม่แพ้เล่มแรก ทั้งการสืบค้นเบาะแสที่จะทำให้เจอตวนลอบทำร้ายคุณเหอ ทั้งการเดินทางสู่บ้านเกิดของมารดาของเยวี่ต้งต้ง ซึ่งระหว่างทางก็เต็มไปด้วยหลุมพรางและกับดักนับไม่ถ้วนเหมือนเช่นเคย นอกจากนี้แล้วดูเหมือนว่าจะมีคนรู้ใจตัวเองยิ่งกว่าเดิมอีกเสียด้วย...

เตรียมตัวให้พร้อม (ถ้ามีปลาเหลืองที่หลิงซูชอบด้วยจะดีมาก) และมาร่วมเดินทางไปกับหนึ่งเจ้านายหนึ่งลูกน้องคู่กันนะคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

แนะนำตัวละคร

* เงินงอวิน

ลูกสาวคนเล็กของสกุลเงินซึ่งร่ำรวยทั้งอำนาจและเงินทอง ได้รับการขนานนามว่าเป็นหนึ่งในสาวงามเลื่องชื่อแห่งหนานจิง เธอเป็นสตรีที่เยวี่ยซุนเสี่ยวแนะนำให้เยวี่ยตั้งถึงได้ทำความรู้จัก แต่ชายหนุ่มปฏิเสธ คนที่ได้ทำความรู้จักกับคุณหนูเงินจึงเป็นหลังซุแทน

* เจียงเหอ

หนึ่งในคนที่หลังซุสงสัยว่าจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องของเหอโย่วอัน เขาเป็นผู้ช่วยฝีมือดีของลู่อังซาง สมาชิกแก๊งเผ่าเกอแห่งเสฉวน เจียงเหอเป็นคนมีความสามารถและขึ้นชื่อเรื่องความโหดเหี้ยมเด็ดขาด ผู้คนจึงให้ความยำเกรงเขาเป็นอย่างยิ่ง

* เงินเหวินตั้ง

คนขับรถของเหอโย่วอัน เป็นอีกหนึ่งคนที่หลังซุคิดว่าน่าจะมีส่วนร่วมไม่มากนักน้อยในการข่มขู่และปองร้ายดาราสาว ที่สำคัญยังเป็นคนที่จ้างวานให้เจียงเหอจัดการเก็บหลังซุอีกด้วย

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ต่างขึ้นจากจินตนาการของผู้เขียน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

เนื้อหา มีประเด็นอ่อนไหวเกี่ยวกับความรุนแรง
และการฆาตกรรม ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อ
สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

บทที่ 59

ฟ้ายังไม่ทันสว่าง หลังซุกที่นั่งรถไฟเที่ยวที่เข้าที่สุดไปทางโจว
เส้นทางรถไฟจากเซียงไฮ้ไปทางโจวนั้นสร้างขึ้นในสมัยปลายราชวงศ์ชิง
จนถึงตอนนี้ก็ยังคงใช้งานอยู่ เดินทางเที่ยวเดียวใช้เวลาประมาณห้าชั่วโมง
ตอนที่หลังซุกไปถึงทางโจวนั้นใกล้เที่ยงแล้ว เขาไม่ได้รีบไปกินข้าวกลางวัน
แต่ตรงไปยังร้านหนังสือแห่งหนึ่งก่อน

ร้านหนังสือร้านนั้นตั้งอยู่ริมทะเลสาบซีหู สองฝั่งของร้านเป็นบริเวณ
ลานบ้านของที่พักข้าราชการสมัยราชวงศ์ชิง กาลเวลาผันผ่าน หลังจากราชวงศ์ชิง
ล่มสลายประเทศชาติก็ระส่ำระสาย ชนชั้นสูงมีอาจเป็นชนชั้นสูงได้ตลอดไป
บ้านเรือนก็เปลี่ยนเจ้าของไปครั้งแล้วครั้งเล่า บ้านหนึ่งในนั้นถูกเปลี่ยนเป็น
ร้านหนังสือ ซึ่งก็คือร้านหนังสือหมิงเตอที่หลังซุกกำลังจะไปนั่นเอง

เวลาเที่ยงคนไม่มากนัก หลังซุกหิวมันั่งตัวเล็กไปนั่งตรงหน้าชั้นวางหนังสือ
ก่อนจะหยิบหนังสือแถวนั้นมาเล่มหนึ่ง จากนั้นก็เริ่มอ่าน

ยุคนี้คนที่จ่ายเงินซื้อหนังสือใหม่มิ่ไม่มาก จึงมีคนหนุ่มสาวมากมาย
นับไม่ถ้วนมาหาหนังสืออ่านฆ่าเวลาที่ร้านหนังสือเหมือนกับเขา เห็นได้ชัดว่า
เจ้าของร้านก็เคยชินเสียแล้วจึงไม่ได้เดินมาไล่แขก ถ้าก่อนออกไปหลังซุก
ซื้อหนังสือสักเล่มสองเล่มก็นับว่ากรุณามากแล้ว

"เดียว" เว่ยตั้งถึงยกมือขัดจังหวะ "ร้านหนังสือร้านนั้นคือที่ที่เงินไหลหวา
เคยปรากฏตัวแล้วก็หายไปนะเหอ"

หลังชู้ตอบ "ใช่ ฉันอยากจะรอดอยู่ที่นั่นว่าจะได้เจอเงินโหย่วหวาหรือเปล่า"
 ในใบรายชื่อเข้าหมายการลอบสังหารสองรายชื่อที่เหอโย่วอันส่งให้
 เจียงเหอนั้น หนึ่งคือช่างตัดเสื้อเซียวจวิน อีกหนึ่งคือพนักงานบริษัทหนังสือพิมพ์
 เงินโหย่วหวา

คนแรกตายไปแล้ว คนที่สองหนีรอดจากการไล่ล่าไปได้และหายสาบสูญ
 ไปอย่างประหลาด

คนคนหนึ่งที่จะเพิ่งจะหนีตายมาได้ ปฏิบัติการแรกควรเป็นการหนีไปให้ไกล
 ยิ่งไกลยิ่งดี แต่เงินโหย่วหวากลับมาปรากฏตัวอย่างเปิดเผยร่องรอยที่
 ร้านหนังสือแห่งหนึ่งในทางโจว เดิมทีเรื่องนี้ก็ไม่ปกติพออยู่แล้ว ยิ่งไปกว่านั้น
 หลังจากนั้นไม่นานเหอโย่วอันก็ยังไปที่นั่นอีกด้วย

ถ้าบังเอิญมากเกินไป มันก็ไม่ใช่ว่าความบังเอิญ

หากสืบเสาะตามเบาะแสไปเรื่อยๆ แล้วพบตัวเงินโหย่วหวา ไม่นาน
 อาจจะโยงไปถึงเหอโย่วอัน และเจอเรื่องน่าประหลาดใจของเธอก็ได้
 ทว่าสิ่งที่เกี่ยวข้องถึงสนใจจริงๆ ไม่ใช่เรื่องนี้ แต่เป็น...

"นายรู้จักร้านหนังสือร้านนั้นได้อย่างไร"

หลังชู้กะพริบตาปริบๆ อย่างใส่ชื่อ

"ฉันให้เงินชื่อหา"

"เงินชื่อเป็นตำรวจตัวเล็กๆ ของเขตเจียงวัน จะไปylumถึงสถานีตำรวจ
 ทางโจวได้เซียวเหอ"

"ฉันจำผิดนะ ฉันให้พี่เซียวหาให้ต่างหาก"

เยวี่ตั้งถึงกอดคอกมองคนที่ยังแค้นๆ คุๆ ต่อไป

หลังจากเงินโหย่วหวาหายตัวไป เขาก็กลายเป็นคนที่ตายไปแล้ว
 ไม่สามารถใช้ตัวตนของเงินโหย่วหวาเดินไปเดินมาได้อีก ดังนั้นการจะใช้อำนาจ
 ในทางสว่างอย่างถูกต้องทำนองคลองธรรมนั้นก็คงจะไม่ได้

"เจียงเหอหาให้นาย"

หลังชู้หาวหอด "เหมือนจะเป็นเขาจริงๆ นั่นแหละ ฉันให้หลายคนช่วย
 จนจำไม่ได้แล้วนะว่าใครหาให้!"

เยวี่ยี้ตั้งถึงเอ่ย "นายกล้วตัวเองจะอายุยืนเกินไปก็เลยพยายามจะให้มัน
สั้นลงสักหน่อยหรือไง"

"เหล่าเยวี่ยี้ เรื่องนี้นายจะโทษฉันก็ได้หรือกะนะ เจียงเหอเป็นฝ่ายให้คน
มาส่งข่าวเรื่องร้านหนังสือหมิงเตอเอง เขารู้ว่าฉันกำลังสืบเรื่องเหอโยวอันอยู่
ฉันว่านะ เขาก็คงอยากจะทำเหมือนกันแหละว่าตกลงแล้วในเรื่องราวเหล่านี้
เหอโยวอันมีบทบาทอะไรกันแน่ เพราะฉะนั้นเจียงเหอไม่ได้แค่ช่วยฉันหรือ
เขาก็ช่วยตัวเขาเองด้วยนะ"

"ลู่ถ่งซางอยากจะทำเขา ก็ต้องคอยสังเกตดูคนที่ไปมาหาสู่รอบตัวเขา
ทุกคนอยู่แล้ว พอนายไปช่วยชีวิตเขา ตอนนั้นก็คงเข้าไปอยู่ในสายตาของ
ลู่ถ่งซางเรียบร้อยแล้ว ถ้ายังจะคลุกคลีอยู่กับเขาต่อก็มีแต่จะทำให้ลู่ถ่งซางอยาก
จัดการนายไปด้วยนั่นแหละ"

หลังซุ่ยมึ่มแผ่ "วางใจเถอะน่า ฉันไม่เป็นฝ่ายเข้าหาเขาก่อนแล้วละ ฉัน
จะคลุกคลีอยู่กับนายเท่านั้น แบบนี้พอใจหรือยัง"

พ่อบ้านซรายกจานผลไม้ออกมา เขาเห็นท่าทีตึงเครียดเหมือนจะระเบิด
ของเยวี่ยี้ตั้งถึงเข้าพอดี จึงอดเอ่ยแทรกด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนไม่ได้

"มีอะไรค่อยพูดค่อยจากัน อย่าทำให้เด็กตกใจสิครับ"

เยวี่ยี้ตั้งถึง "..."

ลู่จิวจวงจะลืมนไปแล้วกระมังว่าคนคนนี้เป็นเพื่อนนักเรียนรุ่นเดียวกัน
กับเขาอะ

หลังซุ่ยรับจานผลไม้มาด้วยสองมือ

"ขอบคุณครับลู่จิว!"

พ่อบ้านเอ่ยว่า "คุณยังมีใช้อยู่หน่อยๆ รับประทานมากไม่ได้นะครับ ก่อนนอน
ผมจะเอาน้ำชาที่เป็นยามาให้จิง* หนึ่ง ต้องดื่มให้หมดถึงจะนอนได้ในะครับ"

หลังซุ่ยรับค้ำอย่างว่าง่าย

เยวี่ยี้ตั้งถึงรู้สึกหมดแรงอย่างที่สุด เขาแอบถอนหายใจยาว

ถ้าลู่จิวเห็นคนคนนี้นั่งปั้นหมัดคนอย่างเด็ดขาดโหดเหี้ยม ไม่รู้ว่าจะรู้สึก

* จิง เป็นยาชงสำหรับใช้ใส่ชาหรือชุป ทวงกระบอกเตี้ย ใหญ่กว่าถ้วย เล็กกว่าหม้อ (ใส่ชุปสำหรับหนึ่งคน
รับประทานได้พอดี) ส่วนใหญ่จะมีฝาปิด มีหูหรือไม่มีก็ได้

อย่างไรบ้าง

พ่อบ้านผู้เข้ามาเป็นนักแสดงรับเชิญในฉากนี้ลาจากไปอย่างรวดเร็ว เยวี่ตั้งดังก็ไม่ได้มีแกใจจะถามอีก

"นายพูดต่อเถอะ"

หลังชูรื่องข้อ "เมื่อก็ฉันพูดถึงไหนแล้วนะ"

"...นายรอเงินไหย่หวาอยู่ที่ร้านหนังสือนั่น"

หลังชุตบเข้าขาด

"ใช่! ร้านหนังสือนั่นชื่อร้านหนังสือหิมงเตอ มีกลิ่นอายโบราณ ตกแต่งได้ไม่เลวทีเดียว ฉันอ่านหนังสืออยู่ที่นั่นตั้งนาน ในใจก็คิดว่าคงโดนเจ้าของร้านรังเกียจแล้วแน่ๆ เลยหยิบหนังสืออะไรสักเล่มที่มันราคาถูกหน่อย ไปจ่ายเงิน เจ้าของร้านดีใจเอามากๆ เอาขามาให้ฉันตีพิมพ์หนึ่งเล่มด้วยซ้ำ จริงดี ค่าหนังสือเล่มนั้นลงบัญชีค่าใช้จ่ายในการทำงานใช่ไหม ก็ได้ๆ รู้แล้ว ฉันจ่ายเองก็ได้ อย่ามองฉันแบบนี้สิ!

เดิมทีฉันก็คิดเอาไว้ว่าถ้าวันนี้รอแล้วไม่เจอ พรุ่งนี้จะไปจับตาดูบริเวณรอบๆ นั่นอีกที ยิ่งไงก็น่าจะเจอเงินไหย่หวาเข้าสักวันนั่นแหละ แต่ไม่คิดเลยว่าจะดวงดีขนาดนี้ พอประมาณป้ายสาม เงินไหย่หวาก็เผลอมา"

"..."

"ตอนแรกเจียงเหอได้รับการกิจมา ก็ต้องมีภาพเหมือนของเขาอยู่แล้วละ เขาเอาภาพเหมือนนั้นมาให้ฉันด้วย แต่เงินไหย่หวาที่ฉันเห็นนะแตกต่างจากในภาพเหมือนมากทีเดียว มีแค่รูปร่างกับดวงตาเท่านั้นที่ดูเหมือนกัน ตอนนั้นฉันก็เลยฟันธงว่าเป็นเขาในทันทีไม่ได้ คนคนนี่เดินวนรอบร้านหนังสือแล้วก็วิ่งตรงไปที่ประตูหลังร้าน ฉันอ้อมมาจากประตูหน้าแล้วก็ตามหลังเขาไป มองเขาไปที่ทะเลสาบซีหู นั่งอยู่ข้างทะเลสาบตั้งนาน จากนั้นก็ไปกินข้าวที่โหลวไวโหลว**

ฟังมาถึงตรงนี้ เยวี่ตั้งดังก็ถาม "แค่กินข้าวเท่านั้นหรือ"

"แค่กินข้าวเท่านั้นแหละ"

* โหลวไวโหลว เป็นภัตตาคารมีชื่อที่ตั้งอยู่ริมทะเลสาบซีหู สร้างมาตั้งแต่ปี ค.ศ. 1848 และยังคงดำเนินการอยู่จนถึงปัจจุบัน ภัตตาคารนี้เคยมีบุคคลสำคัญไปเยี่ยมเยือนมาแล้วมากมาย เช่น ซุนยัตเซ็น โจวเอินไหล เป็นต้น

"ปายสามไม่ใช่เวลาอาหารเลยนะ"

"แต่เขาสั่งกับข้าวมาเต็มโต๊ะจริงๆ นะ"

"แล้วเขากินหมดหรือ"

"ไม่หมด กินครึ่งหนึ่งแล้วก็ไป"

"คงจะกินไม่ให้เห็นสะกดรอย บังหุบบังตาเอาไว้"

หลิงซูพยักหน้า "แล้วก็เพื่อไม่ให้คนอื่นสงสัยด้วย ถ้าไม่ใช่เพราะฉันแน่ใจแล้วว่าเขาคือเงินโหยวหวา ตอนนั้นฉันก็คงจะปล่อยไปแล้ว ไม่ตามต่อหรือก สู้สุดท้ายฉันก็ตามไปจนถึงสระกวณอิน* แล้วก็ได้เป็นพยานรู้เห็นเรื่องลับอันน่าตื่นตะลึงเรื่องหนึ่ง นายเดาซิว่าฉันเห็นอะไร"

"อย่ามั่วยึกยักน่า"

"ฉันเห็นคนจะฆ่าเขา"

เยวี่ยตั้งถึงถาม "คนของเจียงเหอหรือ"

"น่าจะไม่ใช่ หลังจากภารกิจของเจียงเหอล้มเหลวไปครั้งหนึ่งเขาก็คืนเงินส่วนนั้นไป ข้อตกลงระหว่างเขากับเส้นสีก็กินบว่าจบไปแล้ว เขาไม่ชอบเป็นเครื่องมือของใคร น่าจะไม่ถึงกับต้องหลอกฉันเรื่องนี้"

เยวี่ยตั้งถึงเอ่ยเสียงเรียบ "นายดูเข้าใจเขานะ"

"อันนั้นหรือเปล่า"

"แล้วนายว่าไงล่ะ"

หลิงซูเอ่ย "ก็ต้องคิดว่านายชมฉันนะสิ นายถามฉันแบบนี้ไม่เสียเปล่าหรือไง"

เยวี่ยตั้งถึงยอมแพ้ที่จะต่อปากต่อคำกับเขาแล้ว

"จากนิสัยของนาย นายคงจะไปห้ามล่ะสิ"

หลิงซูบอกว่า "เปล่า เงินโหยวหวามีความระแวงระวังสูงมาก ที่อ้อมไปอ้อมมาก่อนหน้านั้นหลายรอบก็เพื่อไม่ให้คนสะกดรอยตาม ฉันไม่กล้าตามใกล้เกินไป เพราะฉะนั้นตอนที่เกิดเรื่องขึ้นกับเขาก็เลยไปช่วยไม่ทัน เงินโหยวหวาเดินอยู่ในซอยเปลี่ยว และอีกฝ่ายก็ลงมือในซอยเปลี่ยวนั่นเลย แหวงมีดเดียวตาย

* สระกวณอิน เป็นที่ทำการสมาคมพระพุทธศาสนาเมืองต้าหลี่ นอกจากจะเป็นที่ที่คนมาบูชาเจ้าแม่กวณอินแล้ว ยังเป็นสถานที่ที่ใช้เพื่อจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมต่างๆ และใช้สอนเกี่ยวกับศาสนาและวัฒนธรรมด้วย

แทบไม่มีโอกาสให้หัดขึ้นด้วยซ้ำ ฉันเห็นมือสังหารคันตัวเงินโหย่วหว่าแล้วเอาหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งไป"

เยวี่ตั้งถึงกำลังจะถามหลังซู่ว่าได้ตามไปหรือเปล่า แล้วก็ไต่ยื่นอีกฝ่ายพูดด้วยน้ำเสียงนิ่งสงบราวกับกำลังกินข้าวกินซูปปกติว่า...

"จากนั้นฉันก็ตามไป ล้มเจ้ามือสังหารนั้น แล้วก็เอาหนังสือพิมพ์ในมือของเขามา"

เยวี่ตั้งถึง "..."

เขาสังหรณ์ใจว่าหลังซู่จะไปเจอเคราะห์ใหญ่เข้าอีกแล้ว แต่ที่จริงตั้งแต่เขาพบกับหลังซู่อีกครั้ง เหตุการณ์ต่างๆ ก็โถมเข้ามา แทบจะทำให้เขาเคยชินกับความน่าตกใจแบบนี้แล้ว เหมือนกับใครสักคนกำลังหลับสบายแล้วจู่ๆ ก็ต้องสะดุ้งตื่น ครั้งแรกครั้งที่สองก็อาจจะทำให้หัวใจจับไม่ไหว แต่นานๆ ไปกลับเหมือนถูกฝึกจนเคยชินขึ้นมา

คิดมาถึงตรงนี้เยวี่ตั้งถึงก็ขมวดคิ้ว "ลัมนี่หมายความว่าอะไร"

"ก็ต้องหมายความว่าตามตัวอักษรนะสิ คนที่มีจิตใจเมตตากรุณาอย่างฉันจะไปฆ่าคนปิดปากได้ไง"

"...ฉันกลับอยากให้เห็นปิดปากเขาเสียมากกว่า คนคนนั้นฆ่าเงินโหย่วหว่าได้ ก็ต้องไม่ปล่อยนายเอาไว้นะ"

หลังซู่โบกมือ "นายวางใจเถอะ ฉันรับรองว่าไม่ให้เขาได้เห็นใบหน้าที่แท้จริงแน่นอน แล้วคนคนนี่ถึงจะฆ่าเงินโหย่วหว่าแล้วถูกคนอื่นล้มไป เมื่อฟื้นขึ้นมาเขาจะไปลงสยบคนอื่นอีกหรือเปล่านั้น เราใช้สิ่งนี้มาสืบหาความจริงต่อได้หรือเปล่า"

"นายคิดจะทำยังไง"

"คิดหาวิธีให้เหอโย่วอันรู้ว่าฉันมีหนังสือพิมพ์ฉบับนี้อยู่ ถ้าเธอร่วมมือกับเงินโหย่วหว่าจริงก็ต้องไปที่ร้านหนังสือนั่นแน่นอน และเมื่อมือสังหารฟื้นขึ้นมา ก็ต้องมีความเคลื่อนไหวอะไรบางอย่างแน่ หนังสือพิมพ์ฉบับนี้ก็คือเหยื่อชิ้นสำคัญที่จะทำให้ปลาจากทิศต่างๆ กระโดดโลดเต้นมาแก่งแย่งกันจับ แล้วก็ตีตัวขึ้นสู่วิวน้ำที่ใสตัวๆ"

พูดจบเขาก็เอ้าของเอกสารข้างมือมาวางบนโต๊ะ

"นี่ก็คือหนังสือพิมพ์ฉบับนั้น"

เยวี่ยตั้งถึงเปิดของเอกสาร เขาดึงหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งออกมาจากในนั้น มันเป็นหนังสือพิมพ์หลินอันหรือเป้าธรรมดาฯ ฉบับหนึ่ง

หนังสือพิมพ์ไม่หนา เนื้อหาก็น้อยนิด มองออกเลยว่าหนังสือพิมพ์ฉบับนี้คงจะมีทุนไม่พอและพิมพ์ออกมาได้อย่างกระเบื้องกระเสียร แต่ทั้งข่าวสาร นิยายภาคต่อ และโฆษณาต่างๆ ที่อยู่ในหนังสือพิมพ์นั้นก็มีครบถ้วนทุกอย่าง หากราคาถูก โรงน้ำชามากมายในทางใจก็อาจจะส่งไปโรงละฉบับเพื่อเอาไว้อ่านให้ลูกค้าที่มาเยือนโรงน้ำชาได้ฟังกัน

การจะหาความจริงที่ซ่อนอยู่ในหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งย่อมไม่ได้ง่ายดายขนาดนั้น เพียงแค่จ่ายกว้างมเข็มในมหาสมุทรเล็กน้อย

"ฉันหาเงื่อนงำที่ซ่อนอยู่ในนี้ไม่เจอเลย แล้วก็ไม่รู้ด้วยว่าทำไมมือสังหารถึงอยากได้หนังสือพิมพ์ฉบับนี้ขนาดต้องฆ่าเงินไหย่วหว่า ต้องขอพืงท่านศาสตราจารย์เยวี่ยผู้ยิ่งใหญ่ในการไขปริศนาแล้วละครับ" หลังซู่หาวพอเล่าจบเขาก็เริ่มจะอ่อนเพลียง่วงงุนแล้ว

แม้ว่าหลังซู่จะพูดถึงตอนที่ตัวเองล้มมือสังหารแบบผ่านๆ แต่คนที่สามารถฆ่าเงินไหย่วหว่าได้อย่างหมดจดนั้นจะเป็นคนที่รับมือง่ายได้อย่างไร คนคนนี้ก็ถ้าไม่ทรมาณตัวเองสักวันชีวิตคงไม่ปกติซู่

เยวี่ยตั้งถึงคิดว่าต่อให้วันใดหลังซู่เอาชีวิตน้อยๆ ไปทรมาณจนชีวิตหาไม่ เขาก็ไม่ควรจะแปลกใจเท่าไร

ทว่าเยวี่ยซุนเสียชอบหลังซู่มาก เยวี่ยตั้งถึงมองออกว่าพี่สามของเขา คนนี้มองหลังซู่เป็นน้องชายแท้ๆ เธอส่งของดีจากหนานจิงมาทางไปรษณีย์ก็ยังไม่ลืมแบ่งให้หลังซู่ชุดหนึ่งด้วย ปกติแล้วเยวี่ยซุนเสียใจไม่ใช่คนที่จะให้ ความสำคัญกับตัวบุคคล แต่กลับดีกับหลังซู่มากขนาดนี้

ก็ได้แต่บอกว่าหลังซู่จะเข้าตาพี่สามของเขาแล้วจริงๆ

นอกจากนั้นยังมีใจซึ่งเป็นพ่อบ้านซราอีก ที่จริงก็เรียกได้ว่าคนสกุลเยวี่ยทั้งบ้านนั้นแหละ คนเหล่านี้แม้จะไม่ได้พูดออกมา แต่สีหน้าและการกระทำ

กลับเผยแพร่ของตัวเธอออกมามากันทั้งหมด

ก่อนที่หญิงชู้จะปรากฏตัวขึ้น กฎเกณฑ์ชีวิตของเธอวัยยี่สิบถึงยี่สิบสาม ช่างน่าเบื่อและแห้งแล้ง ทุกวันเขาไปกลับแค่มหาวิทยาลัยกับบ้านสกุลยี่สิบ แม้ว่าจะมั่นคงแต่ก็ขาดรสชาติ

จนกระทั่งหลังชู้ปรากฏตัวขึ้น

เขาพาตัวเองเข้ามาอยู่ในคดีความที่สถานการณ์ขึ้นๆ ลงๆ และบางครั้งก็น่าอึดใจขวัญแหวงจนเกินไปเสียด้วยซ้ำ เขาแทบจะเอาชีวิตไปโยนเล่นจนหาไม่แล้ว

ตั้งแต่คดีตระกูลร่ำรวยอย่างคุณหาสน์สกุลหยวนจนถึงคดีข่มขู่ดาราสาวคดีหลังดูเหมือนจะเล็ก แต่ยิ่งสืบกลับยิ่งเชื่อมโยงไปสู่แผนการลับที่ลึกล้ำและใหญ่โตขึ้นเรื่อยๆ ทีละก้าวๆ

ยี่สิบถึงยี่สิบสามคิดว่าหากเขารู้แต่แรกว่าเบื้องหลังของเหอโย่วอันจะลึกถึงขนาดนี้ เขาก็คงไม่ยอมให้หลังชู้ก้าวเข้าไปยุ่งเกี่ยวตั้งแต่ต้น

"ก็ดูเหมือนเป็นหนังสือพิมพ์ธรรมดาเนอะ เว้นเสียแต่ว่า..."

ยี่สิบถึงยี่สิบสาม

"หือ?" หลังชู้วงงุน เขาพยายามฝืนตอบรับ แล้วก็ได้ยินยี่สิบถึงยี่สิบสามพูด

"มีรหัสลับที่สอดคล้องกัน"

"อืม..."

หลังชู้รู้สึกอ่อนปวกเปียกไปทั้งตัว เขาอยากจะบักหัวลงบนหมอนอย่างเดียวเท่านั้น

เสียงของยี่สิบถึงยี่สิบสามก็ดังเดียวไกลคล้ายเพลงกล่อมนอนเสียมากกว่า "ส่งหนังสือพิมพ์ไปให้เหอโย่วอัน ถ้าเธอเกี่ยวข้องกับเงินโหย่วหว่าจจริงรหัสลับอาจจะอยู่ที่เธอ..."

หลังชู้จำได้อย่างเลือนรางว่าตัวเองคล้ายจะพูดอะไรไปสักประโยคหนึ่ง แต่ก็เหมือนจะแค่มึนพากับตัวเองเท่านั้น

บนหน้าผากมีความเย็นจัดทาบลงมา จากนั้นหลังชู้ก็ไม่รู้อะไรอีกเลย

บทที่ 60

หลังซูใช้ขึ้น

ใช้ที่ไม่ใช่ที่มีระดับความร้อนธรรมดา แต่เป็นใช้ที่อุณหภูมิสูงถึงสี่สิบองศา หมอประจำตระกูลไม่มีความสามารถพอ จึงให้พวกเขาส่งหลังซูไป โรงพยาบาลกลางตึก

ก่อนหน้านี้เยวี่ตั้งดังยังคิดว่าอีกฝ่ายคงใจป่วยเพื่อจะได้ไม่ต้องโดนซักใช้ และถูกดำเนิน จนกระทั่งเอามือไปทาบบนหน้าผากของหลังซูแล้วรู้สึกถึงความร้อนผ่าวที่ส่งมายังฝ่ามือของเขานั้นล่ะ จึงรู้ว่าทำไม่ได้แล้ว

ช่วงเวลาที่หลังซูได้รับบาดเจ็บ ตั้งแต่ในชั้นใต้ดินของบ้านสกุลหยวน จนถึงตอนที่เส้นสื่อสี่ส่งคนมาส่งสอนเขา แล้วก็ยังมีตอนที่พาเจียงเหอหนีตาย กลางตึกอีก ครั้งแล้วครั้งเล่าที่แผลเก่าไม่ได้รับการรักษาให้หายขาดก็มีแผลใหม่เพิ่มมา ต่อให้เป็นคนเหล็กก็คงจะรับการทรมานอย่างนี้ไม่ไหว อยากรว่าแต่หลังซูที่มีแต่เนื้อหนังนุ่มนิ่มเลย

ใบหน้าของเขาซีดมาก

ซีดจนไม่มีสีเลือดผาดแม้สักนิด ยิ่งอยู่ใต้แสงจากหลอดไฟก็ยิ่งแทบไม่เห็น ตัวของหลังซูยังสวมชุดนอนของเยวี่ตั้งดังอยู่ แต่ตอนนี้เขานอนอยู่บนเตียงผู้ป่วย หลังมือเสียบสายน้ำเกลือ

"กระเพาะกับลำไส้ของคุณหลังน่าจะไม่ค่อยดี อยู่ดูอาการที่โรงพยาบาล สักคืนก่อนแล้วกันครับ สองสามวันนี้อย่าลืมหาอาหารและเครื่องดื่มต้องมี

รสอ่อนเท่านั้น แล้วก็ห้ามรับประทานเนื้อสัตว์ เนื้อหมูเนื้อวัวเนื้อปลาทั้งหลาย ด้วยนะครับ"

คำพูดของหมอดั่งก้องในหู เยวี่ยตึงถึงปวดศีรษะเล็กน้อย

เพราะโดนฝนก็เลยเป็นหวัดเป็นไข้ไม่ใช่เหรอ ทำไมถึงโยงไปเรื่องกระเพาะ ลำไส้ไม่ตีได้ละ นี่หลังซู่มีอาการไม่ปกติในตัวก็อย่างกันแน่

เยวี่ยตึงถึงเบนสายตาไปยังเตียงผู้ป่วยอีกครั้ง

คนป่วยยังไม่ได้สติ ดวงตาคู่นั้นหรือคล้ายจะเปิดแต่ก็ไม่ แสงวิบวับ เลื่อนรางลอคออกมาจากช่องว่างระหว่างเปลือกตานั้น คล้ายจะตื่นแต่ก็ คล้ายจะไม่ ดูสะลึมสะลืออย่างหนัก

ปากของเขายังพิมพ์พิมพ์มั่งมั่ง เพียงแต่เสียงนั้นเบาเกินไปจนฟังไม่ออกว่า พูดอะไรอยู่

เยวี่ยตึงถึงค้อมเอวโน้มตัวเข้าไปใกล้

"เหล่าเยวี่ย..."

คำที่อีกฝ่ายเอ่ยคือชื่อของเขา

เยวี่ยตึงถึงร้องอึม "ฉันอยู่ที่นี่"

"ทางเหอโย้วอันนะ"

เยวี่ยตึงถึงขมวดคิ้วเล็กน้อย "ดูแลตัวเองให้ดีกว่าก่อนเถอะ เรื่องของเธอนาย ไม่ต้องห่วงวุ่นวายใจหรอก"

"ไม่ใช่" หลังซู่ไรซึ่งเรียวแรง เขาฝืนเพิ่มระดับเสียงขึ้นอีก "ฉันหมายความว่า ครั้งก่อนที่เหอโย้วอันรับปากว่าจะให้เงินรางวัลนะยังไม่ได้ให้เลย นายอย่าลืมหูให้เธอไปแปลงเป็นเงินดอลลาร์มาด้วย ช่วงนี้ค่าเงินดอลลาร์คงตัว ไม่เอาเงิน ท่านหยวนหัวโตแล้ว..."

เยวี่ยตึงถึง "..."

ชั่ววินาทีนั้นเขารู้สึกอยากจะกราบกรานหลังซู่จากใจจริงเลยทีเดียว แต่อีกฝ่ายยังพูดไม่จบ

"แล้วก็ซู่ไปไก่อของลุงโจวนะ อุตสาห์ตี้มมาอย่างยากลำบาก ฉันยังกินไม่หมดเลย..."

พ่อบ้านที่ยืนอยู่ข้างๆ ได้ยื่นคำนี้ก็รู้สึกซาบซึ้งยิ่งนัก
เด็กคนนี้นឹងจะซึ้งน้ำใจเขาเป็นอย่างมาก แม้แต่ตอนที่สติเลือนรางเพราะ
ไข้สูง ก็ยังจดจำซूपไปเ่ครั้งซามันนั้นได้ไม่ลืม

"ผมจะให้คนกลับไปต้มให้เดี๋ยวนี้เลยครับ ฟรุ้งนี้คุณน่าจะอาการดีขึ้นแล้ว
ผมจะเอามาส่งให้ รับรองว่าคุณได้รับประทานจนพอใจแน่ๆ ครับ ยังมีพวก
ของกินเล่นเล็กน้อยพวกนั้นอีก ทั้งกระทงกรอบหยก ลูกชิ้นกึ่งเส้นทอง ผมให้
พ่อครัวทำเอาไว้อย่างละหนอยด้วย ดีไหมครับ"

หลังซุ่ยด้วยความพึงพอใจ เขาพูดจึงมำ "ลุงใจนี่ดีจริงครับ"

พ่อบ้านมีสีหน้าเอ็นดู

เยวี่ยตั้งถึงไม่รู้จะตอบอย่างไร

เขาทนดูต่อไปไม่ได้แล้วจึงหันกายออกจากห้องผู้ป่วย เดินเตร่ไปทั่วทางเดิน
รอบหนึ่ง

แม้ว่าจะตึกแล้วแต่เขาก็ไม่รู้สึกละเสียดสักนิด

เยวี่ยตั้งถึงเปิดหน้าต่างออกกว้างให้กลิ่นอายของหิมะข้างนอกพัดพา
เข้ามา แล้วเงยหน้ารับอากาศเย็น ทำให้จิตใจรู้สึกสดชื่นขึ้น

บางครั้งก็มัญญาตีผู้ป่วยมาว่าให้ขอร้องแพทย์อย่างโศกเศร้า ทุกอารมณ์
ความรู้สึกต่างเอ่อตัน คงเป็นการพบพวากของมนุษย์

และก็มีช่องว่างของประตูบางบานที่แจ่มอยู่ เขาเห็นแพทย์ส่ายหน้าให้
ผู้ป่วยที่ไม่สามารถรักษาให้หายได้ พร้อมคำพูดปลอบประโลมญาตีผู้ป่วยด้วยอะไร
ที่ไม่เกี่ยวข้องกันโดยสิ้นเชิง

ทว่าก็ยังมียอีกหลายคน...ที่เป็นผู้ป่วยซึ่งไม่อาจมานอนโรงพยาบาลได้ไหว
หากมองจากหน้าต่างชั้นสามลงไป ที่ริมถนนใหญ่อันมีหิมะพัดปลิว
ขอทานขดตัวเป็นก้อนกลม ผู้คนเดินไปมารีบเร่งในเสื้อผ้าบางเบา ไม่อาจมอบ
ความเอื้ออารีแก่ขอทานเหล่านั้นแม้แต่เหรียญทองแดงสักเหรียญ

ไม่ไกลกันนักมีความเคลื่อนไหวเกิดขึ้น ชัดแจ้งหวัะกังวัดความคิดอันสงบนิ่ง
ของเยวี่ยตั้งถึง

เขาหันไปมอง ที่ห้องพักฟื้นผู้ป่วยตรงปลายสุดทางเดินมีคนไม่น้อย

ห้อมล้อมอยู่นอกประตู หนึ่งในนั้นยังมีคนคุ้นเคยของเยวี่ยตั้งดังอีกด้วย

'คนคุ้นเคย' หันมาเห็นเขาโดยไม่ได้ตั้งใจ ตอนแรกคนคนนั้นตกใจ ต่อมาก็ยิ้ม จากนั้นก็เร่งฝีเท้ามาหา

"คุณเยวี่ย ทำไมมาอยู่ที่นี้ล่ะครับ หรือว่าคนในบ้าน..."

อีกฝ่ายก็คือเจ้าของบริษัทภาพยนตร์ เถิงซื่อผิง

เยวี่ยตั้งดังส่งเสียงอึม ไม่อยากพูดมาก เขาถามกลับ "เมื่อไหร่ผมเห็นคุณเจิงเข้าไปในห้องพักฟื้น หรือว่าในห้องนั้นคือ..."

เถิงซื่อผิงถอนหายใจ "คุณเหอบาดเจ็บครับ"

เยวี่ยตั้งดังเลิกคิ้ว "ไม่เป็นอะไรมากใช่ไหมครับ"

เถิงซื่อผิงยิ้มขึ้น "จะบอกว่าไม่เป็นอะไรมากก็ไม่ได้หรอกครับ เพียงแต่เกือบไป อันตรายมาก!"

ในภาพยนตร์เรื่องใหม่ของเธอโยวอัน เธอแสดงเป็นนักศึกษาหญิงหัวก้าวหน้าคนหนึ่ง

เพื่อต่อต้านการแต่งงานที่มีผลประโยชน์ตามที่ครอบครัวจัดการให้ และเพื่อต่อต้านไม่ให้บิดาของเธอกดดันมารดา นางเอกจึงหนีออกจากบ้าน ผลคือเธอมีประสบการณ์ไม่มากพอจึงโดนจับกลับมา

พ่อแม่ต้องการให้เธอแต่งงานกับบุตรชายของตระกูลผู้ดีท้องถิ่นคนหนึ่ง เธอยังคงไม่ยอมทำตามอย่างเด็ดขาดและประท้วงด้วยการอดอาหาร ครอบครัวจึงจำต้องยอมให้ แต่กลับไปตกลงกับฝ่ายผู้ชายแล้วจับเธอมัดใส่กุญแจดอกไม้ส่งให้ฝ่ายชาย วางแผนให้ข่าวสารกลายเป็นข่าวลือ* ไปเสีย

นักศึกษาสาวที่ตื่นขึ้นมาท่ามกลางแสงเทียนมวงคลในห้องพักนั้นเสียใจจนถึงที่สุด เธอคิดจะผูกคอบชีวิตตัวเอง หลังจากมีคนมาช่วยเอาไว้ได้เธอก็ยังคิดไม่ตก เริ่มจะคิดหาทางหลีกเลี่ยงหนีจากการมีชีวิตอยู่อีก หลังจากผ่านสถานการณ์พลิกผันหลายครั้ง ในที่สุดเธอก็หนีจากบ้านสามีที่เธอมองว่ามันเป็นเหมือนกับรังปีศาจไปได้ และมุ่งหน้าสู่นครเซี่ยงไฮ้อันเจริญรุ่งเรือง เธอเขียนเรื่องส่งหนังสือพิมพ์ เอาเรื่องเล่าร้ายที่ตนประสบพบเจอมาเขียนเป็นเรื่องราวป่าวประกาศ

* ข่าวสารกลายเป็นข่าวลือ เป็นสำนวน หมายถึงเรื่องราวซึ่งดำเนินมาจนถึงขั้นที่ไม่อาจเปลี่ยนแปลงอะไรได้อีก

ให้คนมากมายได้รู้ และเธอก็มีชื่อเสียงขึ้นมาด้วยเหตุนี้ ได้เข้าทำงานในโรงเรียนมัธยมสตรีแห่งหนึ่ง แล้วก็เกิดความรักขึ้นกับครูผู้ชายคนหนึ่ง

แต่หลังจากมีชื่อเสียง เธอก็ไม่ได้หลุดพ้นจากพันธนาการของปัญหาชื่อเสียงของเธอโด่งดังไปถึงบ้านเกิด บ้านสามีของเธอมาหาถึงเซียงไฮ้แล้ว คู่กับเธอในชั้นศาล พวกเขาฟ้องเธอขอให้ทำลายชนบทรวมเนียมประเพณี

ภาพยนตร์เรื่องนี้เป็นภาพยนตร์คลาสสิกที่สะท้อนถึงโคกนาฏกรรมของยุคสมัย ตอนนี้ภาพยนตร์แบบนี้มีอยู่มากมาย พล็อตประเภทนี้ก็มีอยู่มาก แต่เนื่องจากเรื่องนี้มีเหอโย่วอันร่วมแสดง ยังไม่ทันถ่ายทำก็ดึงดูดความสนใจของหนังสือพิมพ์มากมายแล้ว ทั้งยังมีนักเขียนเลื่องชื่อมาเขียนบทความวิพากษ์เกี่ยวกับผลกระทบเชิงลบต่อผู้หญิงจากการแต่งงานเพื่อผลประโยชน์อีกด้วย ทำให้เกิดกระแสถกเถียงกันอย่างร้อนแรงทีเดียว

ตอนที่เหอโย่วอันประสบเหตุนั้นเธอกำลังถ่ายฉากผูกคอตายใต้แสงเทียนมวงคลในห้องหอพอดี

เทียนสีแดงกับม่านลายดอก คนงามในชุดมวงคลหลังน้ำตาด้วยความเศร้าโศก ไร้นางทางเดิน สามีที่ยังไม่เคยพบหน้ากำลังรับการเคารพด้วยสุรามวงคลอยู่ข้างนอก เธอกลับถูกขังอยู่ในห้อง รอโชคชะตาอันมโหฬารจวงรู้คนของบ้านสามีคอยเฝ้าดูอย่างเข้มงวด หญิงสาวอ่อนแอไม่สามารถต่อต้านทำได้เพียงเลือกวิธีที่เด็ดขาดที่สุด

ตั้งแต่เหอโย่วอันได้รับภาพที่มีนัยในจดหมายฉบับนั้นเธอก็ระแวงระวังเป็นอย่างมาก เธอยืนยันว่าจะไม่ยอมแสดงฉากผูกคอตายเด็ดขาด ด้วยกลัวว่าอาจเกิดเหตุไม่คาดฝันกับตัวเอง

ทว่าผู้กำกับกลับคิดว่ายังไงนี่ก็เป็นฉากคนงามรำไห้ใคร่จบชีวิต เป็นหนึ่งในฉากที่จะดึงดูดผู้ชมให้รู้สึกโศกเศร้าร่วมไปกับตัวละครและเห็นอกเห็นใจตัวละครมากที่สุด เหอโย่วอันกับผู้กำกับถกเถียงกันอยู่นาน ทั้งคู่ก็ยึดตามความคิดของตน ไม่ว่าจะใครก็เห็นการถกเถียงนี้กันทั้งหมด

เมื่อฟังมาถึงตรงนี้ เหว่ยตั้งตั้งก็ถาม "สุดท้ายคุณเหอก็ยอมประนีประนอมหรือครับ"

ถึงชื่อผิงพยักหน้า "โย่วอันรักการแสดงหนังมาก และเธอก็ยอมเสียสละ เธอไม่ยอมทำลายความประณีตงดงามของหนังทั้งเรื่องเพียงเพื่อตัวเองหรอก แต่ความกังวลของเธอพวกเราก็ไม่กล้าละเลย พวกเราจัดคนมาเฝ้าดูรอบๆ ให้มากขึ้น เมื่อเธอขึ้นไปแขวนตัวบนผ้าแพรสีขาวแล้ว ขอเพียงยกปลายเท้าขึ้น ก็จะมีคนเข้าไปประคองเธอลงมาทันที ม้านั่งที่เหยียบขึ้นไปก็ตรวจสอบแล้ว ตรวจสอบอีก แต่ก็ไม่คิดว่าป้องกันขนาดนั้นแล้วก็ยังเกิดเรื่องขึ้น"

สิ่งที่ปัญหาไม่ใช่เก้าอี้ไม่มั่นคง และไม่ใช่ว่าผ้าแพรสีขาวผืนนั้นขาด ทำให้เหอโย่วอันตกลงมาบาดเจ็บ ทั้งยังไม่ได้เกี่ยวกับคานด้านบนที่ใช้ผูกผ้าแพรด้วย แต่เป็นคานที่อยู่ด้านข้าง ขณะที่เหอโย่วอันแกะผ้าแพรออกนั้นคานด้านข้างก็กลับร่วงลงมาอย่างแรง มันหล่นลงมาโดนตัวเธอกับคนของกองถ่ายอีกคนหนึ่ง

คนของกองถ่ายโดนคนหล่นลงมาใส่จนศีรษะแตกเป็นแผลใหญ่ เลือดไหลนองพื้นที่เกิดเหตุ ตอนนั้นยังไม่รู้เลยว่าเป็นตายร้ายดีอย่างไร

เหอโย่วอันถูกกระแทกเข้าที่ไหล่กับศีรษะ เธอยังมีสติอยู่ แต่ก็เลือดออกมาก ทำเอาคนรอบๆ พวกกันตกใจไปตามๆ กัน

เวลานั้นเจิงกงมาเยี่ยมมดูลสถานที่ถ่ายทำพอดี ตอนที่กำลังจะออกไป เหอโย่วอันก็เกิดเรื่องขึ้น ถึงชื่อผิงรีบมาโรงพยาบาลด้วยใจตุ้มๆ ต่อมา เขากลัวว่าเหอโย่วอันจะเป็นอันตราย และก็กลัวว่าคุณเจิงจะมาโกรธเขาด้วย

"โชคดี อมิตาพุทธ สวรรค์คุ้มครอง โย่วอันไม่มีอันตรายถึงชีวิต แต่หมอบอกว่าศีรษะของเธอได้รับการกระทบกระเทือน บาดแผลภายนอกก็สาหัส น่าจะต้องพักรักษาตัวหลายวัน ช่วงนี้ยังไม่สามารถถ่ายหนังได้ระยะหนึ่ง"

ถึงชื่อผิงดูมีสีหน้ายินดี

เขยี่ยตั่งถึงพยักหน้า "ไม่ได้รับอันตรายถึงชีวิตก็ดีแล้วครับ เรื่องอื่นก็เป็นเรื่องเล็กน้อย"

ถึงชื่อผิงยิ้มขึ้น "นั่นนะสิครับ โชคดีมากๆ ที่โย่วอันมีสติอยู่ ทั้งยังจำใครต่อใครได้ ได้ยินว่าบางคนศีรษะกระทบกระเทือนอย่างหนักนะถึงขั้นจำใครไม่ได้เลยนะครับ คุณเขยี่ย จะเข้าไปดูคุณเหอหน่อยไหมครับ"

เยวี่ยตั้งดังเฮยเสียงเรียบ "คุณเจิงยังอยู่ผมคงไม่เข้าไปรบกวนแล้วละครับ ผাগความห่วงใยให้เธอด้วยก็แล้วกัน ขอให้เธอฟื้นตัวในเร็ววัน ผมขอไปดูคุณในครอบครัวผมก่อนนะครับ"

เจิงซื่อผิงตอบรับติดๆ กัน เขามองส่งเยวี่ยตั้งดังเดินจากไป

รอจนอีกฝ่ายเดินไปไกลแล้วเขาจึงนึกขึ้นได้ว่าเมื่อครู่ตนเองมัวแต่ตกอกตกใจเรื่องเหอโยวอัน จนลืมใส่ใจเยวี่ยตั้งดังไปเลยว่าญาติของอีกฝ่ายที่มานอนโรงพยาบาลนั้นเป็นใคร อาการหนักหรือไม่ พักอยู่ห้องไหน

นี่คือโอกาสอันดีที่จะสนทนากับสกุลเยวี่ยมากขึ้น แต่เขาก็กลับพลาดไปเสียได้

เจิงซื่อผิงอดที่จะเสียตายไม่ได้

ตอนที่เยวี่ยตั้งดังกลับไป พ่อบ้านยังไม่ไปไหน เขากำลังนั่งพูดคุยกับหญิงชู้อยู่ข้างเตียง

หญิงชู้ก่อนเพลียมากแต่กลับไม่ยอมนอน จะต้องดึงตัวพ่อบ้านเอาไว้คุยเล่นเรื่อยเปื่อยกับตัวเองให้ได้

พ่อบ้านเห็นเยวี่ยตั้งดังกลับมาก็ถอนหายใจ

"คุณชายสี่ เด็กคนนี่คือจริงครับ ไม่ยอมนอนทำเตียง ต้องให้คุณมาดูสักหน่อยแล้วละครับ"

ที่ด้านหลังพ่อบ้านนั้น หญิงชู้ตาบวม ทำไม้ทำมือ

เยวี่ยตั้งดังสีหน้าไร้อารมณ์

"ไม่ต้องสนใจเขาหรอก ไม่ใช่เด็กเล็กๆ แล้ว อย่างมากก็แค่ป่วยจนล้มไปอีกรอบเท่านั้น กินยาสักหน่อย แล้วก็นอนโรงพยาบาลไปซะ พวกชู้ไปไ้ชู้ไปเปิดชู้ปางั่ววี่วจะไรของลูกก็ได้ประหยัดไปเยอะ"

พ่อบ้านเอ่ยว่า "โธ่ คุณอย่าพูดแบบนั้นสิครับ เสียชื่อเสียงก็ลำบากมากนะ คุณหมอบอกว่าคีนี่ต้องนอนโรงพยาบาล หรือไม่อย่างนั้นผมอยู่ดูแลดีกว่าครับ คุณชายกลับไปพักผ่อนเถอะ!"

"ไม่ต้องหรอก ลูกกลับไปเถอะ ผมอยู่เอง" เยวี่ยตั้งดังเห็นพ่อบ้านยังอยากจะโน้มน้าวเขาอีก จึงเฮยเสริมอีกประโยค "ผมมีเรื่องจะคุยกับเขา"

พ่อบ้านดูร้อนรนเป็นหวง ปากก็ตอรับแต่ตัวกลับยังรั้งรออยู่ในห้อง จะไปก็ไม่ไป อย่างก้าวของเขาดูแข็งข้ำดั่งเล

เยวียตั้งถึงจึงถามว่า "ลุงโจว ยังมีธุระอะไรอีกงั้นหรือ"

พ่อบ้านจะพูดอะไรแต่ก็หยุดไว้ "มีอะไรก็ค่อยพูดค่อยจากันนะครับ อย่างลองไม้ลงมือ อย่าด่าทอกัน"

เยวียตั้งถึง "..."

บางทีสีหน้าของเขาอาจจะดูไม่จริงจังๆ ก็ได้ แต่ลุงโจวไม่กล้าพูดมาก ครั้งนี้อีกฝ่ายเดินออกไปอย่างเด็ดขาด

เยวียตั้งถึงไปส่งพ่อบ้านออกจากห้องพักพื้นผู้ป่วยแล้วก็ส่งให้คนขับรถ พาอีกฝ่ายกลับบ้านไป

เมื่อหันกลับมาอีกครั้ง หลังซุกก็ลุกขึ้นนั่งส่งยิ้มมาให้

"ฉันรู้อยู่แล้วว่าคุณนายต้องเห็นที่ฉันทำไม้ทำมือ"

เยวียตั้งถึงเอ่ย "เมื่อไหร่คุณเจอเหอโย่วอัน"

หลังซุกมีสีหน้าประหลาดใจ

"เธอถ่ายหนังอยู่แล้วคุณหล่นลงมากระแทกได้รับบาดเจ็บ เป็นฉาก แขนงคอพอดี"

หลังซุกส่งเสียงด้วยความประหลาดใจ "ถ้าอย่างนั้นจดหมายซุกนั่นก็มี เหตุการณ์สอดคล้องแล้วนะสิ"

เยวียตั้งถึงว่า "แต่เธอก็ยังไม่ตายอีกครั้ง"

"นายหมายความว่านี่ยังคงเป็นสถานการณ์ที่เธอสร้างขึ้นมาจากอย่างนั้น หรือ"

"ก็มีความเป็นไปได้"

"แล้วเงินเหวินตั้งล่ะ"

เยวียตั้งถึงตอบ "ไม่เห็นเขาอะ"

เขาหยิบแอปเปิ้ลลูกหนึ่งขึ้นมาจากตะกร้าผลไม้

เยวียตั้งถึงถอดถุงมือออก มือก็ถือมีดปอกผลไม้ นิ้วเรียวยาวขยับอย่าง คล่องแคล่ว เปลือกผลไม้ถูกปอกออกมาอย่างสบายๆ เปลือกคุดเคี้ยว

หย่อนตัวลงมาเรื่อยๆ โดยไม่ขาดสะบั้นราวกับเป็นงานศิลปะชิ้นหนึ่ง

หลังชุมนุมง่อมอยู่ครู่หนึ่ง

น้อยนักที่เขาจะพบเห็นคนใช้มีดได้แบบนี้

คนที่ปอกผลไม้ไม่เป็นอาจจะมียาก แต่คนที่ทำมันออกมาได้อย่างงดงาม
เหมือนเยวี่ตั้งถึงจนมีดกับมือแทบจะหลอมรวมเป็นหนึ่งเดียวกันนั้น...มีไม่มาก

จนถึงตอนนี้เขาเคยเห็นแค่คนเดียวเท่านั้น

แต่คนคนนั้นฆ่าคนเก่ง

หลังชุมนุมหน้าผากที่ร้อนผ่าว เมื่อครู่เขารู้สึกเหมือนตัวเองอยู่ท่ามกลาง
ทะเลโลหิต ไม่ว่าจะหันกายอย่างก้าวล้อนแล้วแต่กลายเป็นถูกพันธนาการไปทั้งสี่
ที่ตอนนี้เขาเกิดความรู้สึกเช่นนี้ได้ก็ยอมเป็นเพียงจินตนาการของตนเท่านั้น

สายตาของเยวี่ตั้งถึงไม่มีไอสังหาร มือก็ไม่ได้เปื้อนเลือด เขาเป็นคน
สุขุมสุภาพ นิ่งสงบไว้ใจได้ ฝีมือยิ่งป็นไม่เลว ปฏิกริยาก็นับว่ารวดเร็วกว่า
คนทั่วไปเล็กน้อย แต่มันก็เท่านั้น

แอบเป็ลถูกปอกอย่างเรียบร้อยรวดเร็ว ดูท่าจะเปรี้ยวอมหวาน เนื้อ
กรอบร่อย มันทิ้งกลิ่นหอมเย้ายวนออกมา

เยวี่ตั้งถึงส่งให้หลังชู

หลังชูอ้าปากอยากจะกัด แต่กัดได้เพียงความว่างเปล่า

"ขอโทษที่ฉันลิ้มว่านายกระเพาะไม่ดี" เยวี่ตั้งถึงว่า จากนั้นก็ส่งแอบเป็ล
เข้าปากตัวเอง

เขากัดดังกร้วม มันกรอบจริงๆ

นี่มันแก้แค้นกันชัดๆ

หลังชูถอนหายใจ เขาหยิบกระดาษแผ่นหนึ่งออกมาจากกระเป๋าเสื้อนอน
มันคือสิ่งที่เขาเพิ่งเอาติดตัวมาจากบ้าน

"อีกเดียวเวลานายไปหาเหอโย่วอันก็เอากระดาษแผ่นนี้ไปด้วยด้วยกัน"

"นายแน่ใจได้ยังไงว่าฉันจะไปหาเธอ"

หลังชูเอ่ยอย่างใสซื่อ "หรือว่านายจะให้ฉันลากสังขารป่วยๆ แบบนี้ไปละ"

"ฉันว่านายก็มีชีวิตชีวาดีออก"

หลังซุนนอนลง ห่มผ้า

"ฉันเวียนหัวมาก นิ่งไม่ค่อยจะไหวแล้ว นายจะทำอะไรก็ตามสบายนะ"

เยวี่ยั้งถึงรถอยู่ครู่หนึ่ง

หลังซุนหลับตา หายใจสม่ำเสมอ เส้นผมดูนุ่มนิ่ม เหมือนกับสัตว์เล็กๆ
ที่ไม่ทำอันตรายใคร

เยวี่ยั้งถึงยื่นมือออกไปจิ้มแขนอีกฝ่าย ไม่มีการขยับเขยื้อน

จิ้มแล้วจิ้มอีกก็ยังไม่ขยับ

หลังซุนนอนหลับไปแล้วจริงๆ

เขาวางแอปเปิ้ลที่กินไปครึ่งลูกเอาไว้บนโต๊ะ หยิบกระดาษแผ่นนั้นขึ้นมาแล้วหันกายเดินออกไป

ดึกมากแล้ว

คุณเจิงไปแล้ว บอดีการ์ตที่ประตูก็แยกย้ายกันไปกว่าครึ่ง เหลือเพียง
คนสวมกวางจื่อสันสองคนคอยเฝ้าเอาไว้

เยวี่ยั้งถึงเดินเข้าไปใกล้ ก่อนจะถูกบอดีการ์ตสองคนนั้นกั้นเอาไว้ทันที

"ผมเป็นเพื่อนของคุณเหอ มาเยี่ยมเธอ รบกวนพวกคุณไปบอกเธอหน่อย"

อีกฝ่ายเห็นเขาสวมสูทกับเสื้อโค้ต ท่าทางก็ดูเกรงอกเกรงใจ "คุณเหอ
นอนหลับแล้ว รบกวนคุณมาใหม่พุงนี่นะครับ"

"พุงนี่ผมก็ไม่ว่างแล้ว คุณเข้าไปบอกเธอหน่อยเถอะ บอกว่าผมคือ
เยวี่ยั้งถึง เธอจะพบผมแน่นอน"

เดิมทีอีกฝ่ายเป็นนักแสดงตัวเล็กๆ จากสมาคมชิงบิง รู้จักปฏิบัติต่อคน
ตามสถานะชนชั้น เวลานี้เมื่อเห็นเขาแจ้งชื่อแซ่ มาดาก็ดูไม่ธรรมดา จึงไม่กล้า
วางท่ามากนัก

เยวี่ยั้งถึงเอ่ยเสริมด้วยน้ำเสียงเรียบนิ่งอีกประโยค "ถ้าคุณเจิงของ
พวกคุณอยู่ที่นี้ก็จะออกมาพบผมเหมือนกัน หากพวกคุณไม่ว่างใจ จะไป
สอบถามเขาตอนนี้เลยก็ได้"

เมื่อเห็นว่าแม้แต่เจิงงก็ยังไม่กล้าบอกอีกฝ่าย ชายสวมกวางจื่อสันก็ยังไม่กล้า

วางท่ามาก และในเวลานั้นเองเสียงที่ฟังดูอ่อนแรงเล็กน้อยของเหอโย่วอัน ก็ดังออกมาจากข้างใน

"ใครอยู่ข้างนอกนะ"

ชายสวมหมวกจ้าวี่สั่นเปิดประตูครึ่งหนึ่ง

"คุณเหอ เป็นคุณชายแซ่เยวี่ยวี่ครับ"

เยวี่ยวี่ตั้งตักเอ่ยว่า "ผมเองครับ"

"คุณเยวี่ยวี่เหอคะ รีบให้เข้ามาเร็ว!" เหอโย่วอันรีบพูด

ชายสวมหมวกจ้าวี่สั่นไม่กล้าขวางเอาไว้อีก เขาเปิดประตูให้เยวี่ยวี่ตั้งตักแล้ว

เชิญให้อีกฝ่ายเข้าไป

เหอโย่วอันลุกขึ้นนั่งบนเตียง

"คุณเยวี่ยวี่ มาได้ยังไงกันคะ"

เยวี่ยวี่ตั้งตักว่า "หลังซูปวยเข้าโรงพยาบาลนะครับ ผมมาส่งเขา แล้วก็ ได้ยินว่าคุณอยู่ที่นี่เหมือนกันก็เลยมาเยี่ยม พอดีไม่มีของเยี่ยมติดมาเลย หวังว่าคุณจะไม่ถือสาจนครับ วันหน้าผมจะเอามาให้ใหม่"

เหอโย่วอันยิ้มซัดเซียว "คุณเยวี่ยวี่เกรงใจเกินไปแล้วล่ะคะ แต่คุณมาได้ฉันก็รู้สึกเป็นเกียรติมากแล้ว คุณหลังเป็นอะไรหรือเปล่าคะ"

"เขาไม่เป็นไรครับ"

เยวี่ยวี่ตั้งตักพยักหน้าไปตามเรื่อง เขามองสำรวจเหอโย่วอันโดยไม่ให้อีกฝ่ายรู้ตัว

เธอได้รับบาดเจ็บจริงๆ และอารมณ์ของเธอก็ดูไม่ค่อยดี ตอนนั้นก็เพียงแค่นี้ว่าเรียงตอบรับเขาตามมารยาทเท่านั้น

ภายใต้ชุดผู้ปวยนั้น ลำคอที่เดิมควรจะเผยผิวเนียนออกมากลับถูกผ้าพันแผลพันเอาไว้ดูแน่นหนา ผ้าพันแผลนั้นยังพันยาวไปจนถึงข้อศอกของเธอ

บนศีรษะก็มีผ้าพันแผลพันเอาไว้เช่นกัน ตำแหน่งใกล้กับขมับมีเลือดซึมออกมาเล็กน้อย ตำแหน่งนี้อันตรายมาก หากไม่ระวังสักนิดก็อาจจะบาดเจ็บร้ายแรงถึงชีวิตทีเดียว

เวลานี้คงจะเป็นเวลาที่เหอโย่วอันจิตใจอ่อนแอที่สุด เขาจะหาช่องโหว่

ของปริศนาจากตัวเธอได้หรือไม่

เยวี่ตั้งถึงวางกระดาษแผ่นนั้นไว้ตรงหน้าเธอ

"คุณเขียนกระดาษแผ่นนี้ให้พวกเรา อยากจะบอกอะไรเธอครับ"

เขาไม่ได้ถามว่ากระดาษแผ่นนี้เหอโยวอันเป็นคนเขียนหรือไม่ แต่แทงเข้าไปตรงๆ อย่างมั่นใจว่าเป็นเธอแน่นอนโดยไม่ปล่อยให้สักฝ่ายมีโอกาสตอบสนองใดๆ

เหอโยวอันตะลึงงัน

อาการบาดเจ็บทำให้สีหน้าของเธอเปลี่ยนแปลงช้าลง หลังจากตะลึงงันแล้วก็ค่อยๆ เผยความประหลาดใจออกมา

"คุณเยวี่ คุณกำลังพูดถึงอะไรคะ"

ทว่าประโยคนี้ก็เป็นกรเปิดเผยอย่างชัดเจนแล้ว

เยวี่ตั้งถึงสรุปด้วยน้ำเสียงที่ไม่อาจแน่ใจไปกว่านี้ได้อีก "เป็นคุณจริงๆ ด้วย!"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/3LwKCan>